

za Prusko armado prodaja? — Če to ni res, o čemur poročajo mnogi nemški časniki, naj prekličejo vladni časniki taka poročila. Ker pa tega ne storijo, mora se misliti, da je vse resnično. Vsaj so tudi „Novice“ že večkrat povedale, kako celó naša Kranjska deželica mora svoje vole in krave žrtovati Nemški državi.

Gospodarske skušnje.

Preganjanje gosenic na repi in zelji.

Ker so „Novice“ že mnogo sredstev priporočale o preganjanju gosenic na zelji in repi, naj tudi jaz povem, kar sem že trikrat skusil. Če ima gospodar vodo blizo, kjer so raki, je hitra pomoč ta-le: Naj se naloví rakov kakega pol škafa ali kolikor je potreba, več ali manj, in naj jih pusti na solncu, da krepajo in se dobro osmradijo. Ko se je to zgodilo, naj se nalije na-nje vode, in s to vodo naj se tri jutra zaporedoma zelnik ali repišče poškropí, pa gotovo prežene gosenice. Isto to veljá tudi za polže. C.

Korenje dobra konjska krma.

Že večkrat smo priporočali med drugo krmo večkrat konjem pokladati tudi korenja vzlasti takim konjem, ki boleajo za kašljem (kevžehom) in katerih se naduha prijeti hoče. Sladko korenje tolaži kašelj in ga odpravi, če se sicer z bolehnim konjem umno ravná. Ker pa korenje tudi na čeva dela, da se konju blato v njih ne zapeče, priporoča se korenje konjem tudi iz tega ozira. Zato svetuje nek skušen gospodar korenje vsak dan dajati z večerno klajo, ker zjutraj in opoldne, ko je konjem dovoljeno le malo časa za krmenje, sežejo pred vsem najraji po korenji in pustijo oves in rezanico na strani. Omenjeni gospodar dalje piše to-le: Izprva vzamem korenje naravnost z njive in ga s perjem vred dam konjem. Žró ga prav radi. Ko pa spravim korenje z njive domú, denem nekoliko korenja s perjem na stran in takega konjem pokladam tako dolgo, dokler je perje še zeleno. Konj korenje s perjem vred prav rad jé, in zato tudi ni treba perja rezati od korenja. Že veliko let tako ravnám in zdrave konje imam.

O delitvi konjskih premij na Kranjskem.

II. Posebni predpisi

(Konec.)

1. Žebički in licencirani privatni žebci plemenjaki se smejo k premiranju pripeljati samo v dveh konkursnih krajih, namreč v Kranji in v Bledu.

2. Za premijo utegnejo prositi lepi dveletni žebički Pincgavskega plemena, če so dobro rejeni in če po rasti svojega trupla obetajo, da se bodo zana-prej dobro razvili, tako, da bodo enkrat dobri žebci plemenjaki.

3. Do premij imajo posestniki takih žebičkov le takrat pravico, če se s postavno pripustnico dokaže, da so ti žebički od cesarskega ali licenciranega privatnega žebca plemenjaka, in se dokaže po spričevalu županovem, od pristojne politične okrajne gosposke potrjenem, da so jih posestniki sami izredili.

4. Žebički, ki so premirani bili kot dveletni, pa se drugo leto zopet k premiranju pripeljejo, se smejo, ako so se popolnoma izrastli in imajo izvrstne plemenske lastnosti, ali od vlade kupiti za deželne žebce plemenjake, ali pa, če se jim dá za najbližnji ubrejevní tečaj pripustnica, nasvetovati od deželne komisije pri c. kr. ministerstvu kmetijstva, da jim podelí podporšino.

5. Žebičkom, kateri za premijo prosijo, se bode, ako se spoznajo za premije vredne, od premijske komisije v obeh konkursnih krajih, namreč v Kranji in v Bledu skupaj delilo: dveletnim žebičkom 5 premij po 30 srebernih goldinarjev.

6. Za premije smejo prositi licencirani privatni žebci plemenjaki, kateri so dobro rejeni, zdravi in krepki in na sebi imajo lastnosti dobrega žebca plemenjaka sploh, in posebno pa dobre lastnosti za tisto pleme, katero se izrejuje (Pincgavsko pleme).

7. Lastniki takih žebcev, kateri za premije prosijo, morajo predložiti premijski komisiji pripustne bukvice, v katere so po predpisu zapisovali kobile, ki so jih ubrejili itd.

8. Licencirani privatni žebec plemenjak, ki je že premijo dobil, ni izključen, da bi ne smel prihodnje leto zopet prositi za premijo.

9. Žebci, kateri so se dali od države proti stanovitni podporščini v rejo privatnim gospodarjem, kakor tudi privatni žebci plemenjaki, kateri že dobivajo od države podporščino (subvencijo), ne dobijo nobene premije.

10. Privatnim žebcem plemenjakom, kateri za premijo prosijo, se bode, ako se spoznajo za premije vredne, od premijske komisije v Kranji in v Bledu dalo eno darilo po 50 srebernih goldinarjev.

Od c. kr. deželne vlade za Kranjsko
v Ljubljani 24. majnika 1877.

Podučne stvari.

Dijakom na pot

o šolskih počitnicah.*)

Preteklo je tudi to šolsko leto, kakor so prošla vsa druga, nekaterim na čast, nekaterim na žalost. Vendar, bodi si šolski vspeh kakoršen koli, vsi dijaki radostni čakajo časa, da se ločijo šolskih klopí in šolskega prahú.

Komaj so prišli dijaki v domače kraje, in večina njih že misli na različne zabave, da bi jim veselo pretekla dva meseca počitnic. Dobode se jih pa tudi taci, kateri, ne misleči samó na zabavo, so si že odločili, kakove knjige bodo brali in študirali ter se ž njimi najbolj zabavali. Dobro mislijo uni, ker si tako hočejo neposredno vedriti duhá, al boljše mislijo drugi, ker v tem ne pozabljajo svojega uma, temuč ga želé z novimi pridobitvami obogatiti in zbistriti.

A to ni vse, kar more dijak storiti ob počitnicah. Še nekaj plemenitejšega je, ker mu je cilj plemenitejši, izvirajoč iz ljubezni do domovine.

Dobro je, krepiti si teló, — dobro je, hraniti se s čitanjem in učenjem, a to je naposled vse gola tesnodušnost, in reklo bi se lahko, sebičnost. Komú koristiš, če se ves dan sučeš po polji, ali če sediš pri svoji mizi ter bereš zabavno ali podučno knjigo? Učiti se, da kedaj koristiš svojemu rodu in kolikor moreš že zdaj delovati za národno prosveto, to je vredno pravega človeka, resničnega domoljuba.

A kaj more storiti dijak, kateremu se je samemu še učiti, kako bi druge učil? Oj, more in more dosti, osobito pri nas! Kakošne dijake ima naša slovenska zemlja? Največ kmečke sinove. Kdo nam pa more dokazati, da dijak ne more storiti ničesa med kmečkim

*) Po Tržaškem časniku „Naša Sloga“, obrneno na razmere slovenske po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.